

tak, že mu doručitelem poskytnuta byla bezprostřední možnost doručného spisu se uchopiti hned při doručném úkonu. Že tento uchopovací úkon žalovaný neprovedl sám, nýbrž přikázal jej své služebné, nemá vlivu na náležitost doručení. Není jediné směrodatným obsah doručného listu, na němž ostatně tento způsob doručení jest osvědčen, jest naopak přípustným protidukaz o tom, jak se doručení stalo. Svátek »smíření«, jež stěžovatel podle svého náboženského vyznání světil, nebyl na závalu doručení, to tní méně, když stěžovatel dle zjištění k doručení svolil. (§ 44 jedn. ř.). O tom, zda měl právo po dobu svátku nechat doručný spis nepovšimnutým, netřeba dále uvažovati, neboť to šlo na jeho nebezpečí, když je jinak patrné, že si mohl stejně jako při doručení bez porušení náboženských předpisů vhodným způsobem zjednat vědomost o tom, jakého způsobu jest procesní úkon, k tomuto doručení se vztahující. Lhůta ř. 231 c. ř. s. v tomto případě ve zřetel nepřichází. Domnívali se stěžovatel, že poskytnuta mu byla nedostatečná lhůta k přípravě právní obrany, měl se k líčení dostaviti a učiniti vhodné návrhy.

Čís. 4812.

Exekuční právo, nabyté proti zákazu ř. 10 vyr. ř., jest nicotným, třebaže povolující usnesení nabylo právní moci a vyrovnávací řízení bylo napotom zastaveno.

Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 214/25).

Vymáhající věřitel navrhl podáním ze dne 5. března 1924 opětovný výkon exekuce, povolené usnesením ze dne 31. prosince 1923. Tento opětovný výkon byl proveden dne 13. března 1924 jednak poznámkou zabavení na zájemním protokole ze dne 6. března 1924 v příčině předmětů v tomto protokole uvedených, jednak zabavením svršků dalších, vyznačených v pokračování k témuž zájemnímu protokolu ze dne 13. března 1924. Usnesením ze dne 11. března 1924 bylo o jmění dlužníka zahájeno řízení vyrovnávací, kteréžto usnesení bylo téhož dne vyvěšeno na soudní desce. Návrhu vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v exekuci a nařízen byl prodej předmětů seznámených v protokole ze dne 13. března 1924, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Dle ustanovení ř. 10 vyrovnávacího řádu nemůže po zavedení vyrovnávacího řízení býti nabyto na věcech dlužníka soudcovské zástavní nebo uspokojovací právo. Poněvadž vyrovnávací řízení bylo zahájeno 11. března 1924, zabavení však stalo se 13. března 1924 již po zavedení řízení, nemohlo zástavní právo vymáhající strany, byť i zabavení bylo provedeno, vůbec vzniknouti. Ustanovení ř. 10 vyr. ř. jest normou imperativní a musí z moci úřední býti brán k němu zřetel. Bylo-li tudíž soudcovské právo v době této přes to vyloženo, jest neplatné, nemůže míti účinků a musí býti odstraněno. (Viz Lehmann Kommentar II. str. 70). Jinak by byla zajisté porušena rovnost věřitelů v řízení vyrovnávacím. Na tom nemůže ničeho změnit ustanovení ř. 12 vyr. ř., neboť toto se vztahuje na oddělovací práva nabytá v posledních 60 dnech před zavedením vyrovnávacího řízení. Jenom tato práva mohou v případě zastavení vyrovnávacího řízení obživovati, ni-

koli však zástavní práva, vzniklá po zahájení řízení, kteráž jsou již sama o sobě nicotná. Poněvadž tedy zástavní právo strany vymáhající platně vzniknouti nemohlo, nebyl ani ospravedlněn návrh na pokračování v exekuci prodejem věcí, zabavených vesměs po zahájení vyrovnávacího řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle ustanovení Šu 10 vyr. ř. a jeho motivů je vyloučeno, by si jednotliví věřitelé za řízení vyrovnávacího zjednali exekučními úkony příznivější postavení. Soudcovského zástavního práva nelze vůbec v té době nabýti a je tedy, když přece byly provedeny exekuční úkony, k němu směřující, nicotným (§ 879 obč. zák.). Právo nicotné však vůbec neexistuje, není proto nutno, by mu bylo odporováno opravnými prostředky, nemůže vůbec nabýti právní moci a nemůže oživnouti (§ 12 vyr. ř. mluví jenom o právech nabytých před zahájením vyr. řízení). V ostatním stačí poukázati na důvody napadeného usnesení.

Čís. 4813.

O tom, zda výživa nezl. manželského dítěte jest slušnou či nikoliv, rozhoduje otec dle vlastního uznání. Přepychové šatstvo není mu povinen poskytnouti ani hraditi náklad, jiným na ně vynaložený (§ 1042 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 17. března 1925, Rv I 110/25.)

Majitelka modního závodu domáhala se na žalovaném otci zaplacení za šaty, zhotovené pro jeho manželskou dceru. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Lichou je výtku mylného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Závěr odvolacího soudu, že požadavky dcery žalovaného co do jejích šatů nebyly přiměřené a v mezích slušné výživy odůvodněné, vymyká se, pokud jde o skutkové okolnosti, z nichž byl učiněn, přezkoumání dovolacího soudu. Po stránce právní jest jej pokládati za správný. Pojem slušné výživy dítěte podle Šu 139 oč. zák. jest velmi širokým a povšechným a dává proto rodičům i soudům velmi značnou volnost pro úvahy, zda výživa v tom kterém případě je slušná či nikoliv. Vždy však bude rodičům, pokud se týče otci jako hlavě rodiny, přiznávatí právo, aby podle vlastního uznání rozhodovali, zda chtějí slušnou výživu dětí — pokud jde o jejich tělesné potřeby — upravit spíše podle zásad skromnosti, či spíše ve smyslu přepychového požitkářství. Že děti na toto nemají práva, nemůže býti pochybno právě tak, jako to, že třetím osobám nepřísluší, by samolibě o rozsahu slušné výživy rozhodovaly a na otci dítek se domáhaly náhrady toho, co těmto na jejich výživu, jak ony ji měly za slušnou, bez jeho vůle — dokonce snad proti ní — nad slušnou